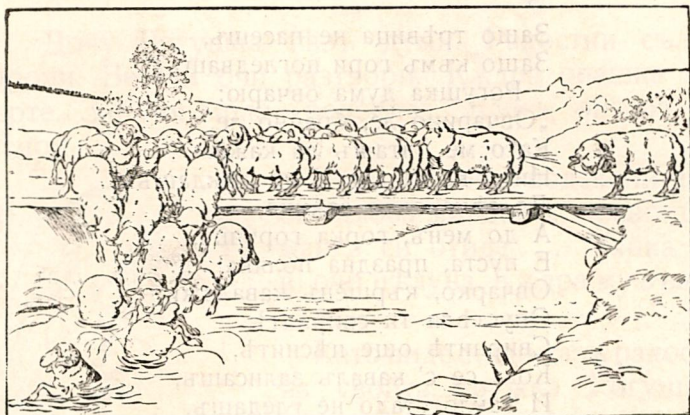

Загубеното агънце.

(Гледай началната картинка).

Ясна е пролѣтъ пукнала.

Въ китни градинки цвѣтенца, изправили красни челца къмъ небо: блѣстятъ катъ снѣженъ маргаритъ.

Разлистили се дървеса, свѣжи, зелени, гиздави . . .

А птички пѣсень поели . . .

По равни, меки поляни овчици пасятъ крехка трѣвица . . . До всѣка овца агънце! — Всички сж кротки, радостни. Какъ милно блѣятъ, сѣкашъ пролѣтъ съ пѣсень тѣ посрѣщатъ . . .

Овчаръ имъ съ меденъ кавалъ прѣглася . . .

Кънтятъ звучни звънци, — гори и поля треперятъ . . .

Салъ кротка овчица Рогушка жално ми, милно поблѣйва!

Овчаръ я гално запитва:

„Защо, Рогушке, хубава,
Тѣй жално, милно поблѣйвашъ?